

Ur skog

Över äng

Kent-Inge Perseius

BOKFÖRLAGET MEGAFON

I. OM SKÖNHETEN

GRYNING

Så bryter dagern genom
nattens stålblå yta
och dimman viker.
Varligt
ringlar stigen
som en möjlighet
in i landskapet,
in i livet
och öppnar det
vy för vy.

OM SKÖNHETEN

Efter en lång färd
vilar bäcken ut
i sankängen
under en slöja
av ängsull.
Här kan de törstande
dricka stora klunkar
skönhet.

ÄNGEN

Det är kvällning
i ett urgammalt
landskap
där tecknen
på det urgamla
bandet
mellan människa
och natur
fortfarande är påtagliga.

Här tycks
tiden
flyta stilla
genom mansålder efter
mansålder
och jorden bevara
minnet
av dem som en gång
levde här.

Sålunda minns
jorden

den gamle
odalmannen
likt en gammal människa
minns
sin ungdoms älskade.

Varje droppe
svett
som spillts
varje ögonblick
i den långa
raden
av dagsverken
finns förkroppsligat
i detta landskap;
i ängens
blommor
och odlingsrösets stenar.

I fjärran
hörs en hund
skälla.
Någon kommer eller
ger sig av.
Så har det alltid varit.

Och himlen
välver sig
alltmera mörk
alltmera blå

likt många kvällar
förut.
Här är skymningen
mättad
inte av beklagan
men av löften
vi har att uppfylla.

GULMÄRAN

I den mycket tunna
marginalen
mellan de hopplösa frågorna
och de undanglidande
svaren
blommar gulmâran.
Knappast sedd;
sinnebilden
av något väsentligt.

II. ECCE HOMO

LIKT VATTEN

Människor
likt vatten –
i strömmar mot
något fjärran
glittrar i den mjuka
mossan eller
slås till skum där
vågorna bryter
oupphörligt –
ett regn som söker
sin källa, ett hav
som söker sina
stränder

POET

Skiten
vi sprider.
Den unkna stanken
vi utsöndrar,
analyseras
av poeter,
skickas till förlag –
En del blir
vackra böcker.

SPÅR

Jag söker
på stranden
(där jag blivit ilandsatt)
följa min längtan –
Och ser dess spår
utplånas
av vågorna.

OM LIVET, DÖDEN OCH KÄRLEKEN.

Om man kommer nära,
helt nära –
står man där och darrar,
valhant,
vet inte vad man ska ta sig till –

ECCE HOMO

Slagfält men
inga segrar –
Förtrösta på
tvivlet
du bärare
av den väldiga
bördan:
Att vara född
människa.

DE GAMLA

Jag minns golvets lugna
knarrande
under de gamlas steg
De halvt neddragna
rullgardinerna,
pelargonerna i fönstren
och sommaren
utanför

Jag minns vinbärssaft,
en vit trädgårdsmöbel
under äppleträden
och lukten
i den där garderoben
där amerikakofferten
stod

Det var 1909
men resan blev aldrig av

Ni krökte er alltmera
inåt
med ären,
slöt er
kring era minnen –
Och i den stora björken
hängde liarna
oanvända
rostade
och träet som vitnade
i solskenet

III. ÅRSTIDER

AFTON (I SLUTET AV MARS)

Den spröda klangen
av slottskyrkans klocka
i hög, lätt kylig
luft.

Ute på revet
kacklar några nyanlända grågäss
och den glasklara skymningen
sticker
av vinterns sista brasor.
Ejdersträcken drar förbi
ute över sundet.
Nära natten. Nära
våren.

OM VÄREN

I en hopplös tid
gräset mot din hud
och fåglarnas hjältemod.
I en hopplös tid
skördar vårens längtan
nya triumfer –
Och naturen ler
överseende
mot oss övermodiga
människospillror.

AUGUSTI

Knappt förnimbart smyger
hösten
in sina klanger
i sommarsymfonin,
just som man glömt
frosträtterna.

NOVEMBER

Den tidiga höstens
eld
har falnat.
Naturen sluter sig åter
i väntan.
Röken stiger
ur ett stilla hav
där isen
snart
ska till
att lägga sig.